

Els llops - Francesc Puigpelat

Amb *Els llops*, Francesc Puigpelat (Balaguer, 1959) va obtenir el premi Carlemany de novel·la, un guardó que correspondria als bestsellers en català si la demanda respongués a l'oferta. Perquè *Els llops* té totes les característiques que fan que un llibre esdevingui un èxit comercial. És més, no es troba gaire lluny de supervendes amb personalitat com els que escriuen Anne Rice o A. S. Byatt.

En efecte: Francesc Puigpelat ha ordit una trama mil·limètrica, l'ha situada en un context creïble, l'ha dissenyada amb salts cronològics pertinents, l'ha construïda amb diversitat de tipologies, l'ha escrita amb una prosa digna. Encara més: l'ha projectada cap a un discurs paral·lel sobre la importància del destí, els deutes del passat, el mite, el lliure albir i l'herència genètica. Després de provatures que abasten la novel·la juvenil, històrica, de viatges i de ciència ficció, aquest autor ha sabut donar forma a un argument fecund, situat en part a la seva ciutat natal, i que li permet dur els personatges a la guerra de l'Àfrica o als maquis, a conèixer el burgès Manuel Girona o el militar Francisco Franco.

A partir d'una mort inicial enigmàtica, la novel·la s'organitza en llenques temporals on se superposen els paral·lelismes. Les branques de la família Llop giravolten al voltant de si mateixes com l'estructura molecular de l'ADN. Mentre les metamorfosis i els indrets recurrents se succeeixen, un fusell telescòpic de fabricació alemanya reapareix per vincular, no sempre de manera amistosa, els membres de la família. En paraules del narrador: "Què és la venjança sinó una forma de nostàlgia?".

Els llops captura l'atenció del lector tot respectant els convencionalismes narratius. De fet, és una de les novel·les més personals d'aquest prolífic autor, que sembla prou capacitat per conciliar l'atractiu comercial amb la qualitat literària.